

Sygn. akt VI Ka 142/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

**Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron**

**Protokolant Konrad Woźniak**

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015r.

sprawy **T. N.**

obwinionego z art. 92 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 1 grudnia 2014 r. sygn. akt II W 3072/13

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec obwinionego T. N. i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie umarza,

II. kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 142/15

## UZASADNIENIE

T. N. został obwiniony o to, że w dniu 2013-02-23 18:11 na ul. (...) w J. będąc kierującym (a) pojazdem marki P. o numerach rejestracyjnych (...) nie dostosował (a) się do sygnalizatora świetlnego czerwonego S-1 wjeżdżając za sygnalizator gdy jest to zabronione, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze, wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014r. w sprawie sygn. akt II W 3072/13:

I. uznał obwinionego T. N. za winnego tego, że w dniu 23.02.2013r. o godz. 18:11 w J. na ul. (...) będąc kierującym pojazdem marki P. o numerach rejestracyjnych (...) nie dostosował się do sygnału świetlnego czerwonego wyświetlanego na sygnalizatorze S-1 zabraniającego wjazdu na skrzyżowanie, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych,

II. na podstawie art. 118 § 1 kpow w zw. z art. § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłat w wysokości 40 zł.

Osobistą apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony T. N. zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości na swoją korzyść.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw oraz art. 438 pkt 1 i 2 w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 92 § 1 kw w zw. z art. 1 kw poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że obwiniony popełnił czyn społecznie szkodliwy i tym samym popełnił wykroczenie, podczas gdy nie zaistniały okoliczności znamion wykroczenia określonego w/w przepisie, a zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do jednoznacznego przypisania winy i sprawstwa obwinionemu,

II. obrazę przepisów postępowania a to art. 39 § 4 kpw poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z wyjaśnieni obwinionego i zastąpienie tego dowodu treścią pisma, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na ustaleniu, że:

a. przejechał przez skrzyżowanie, mimo wyświetlania na sygnalizatorze S-1 sygnału czerwonego i kontynuował jazdę, podczas gdy w rzeczywistości rozpoczął hamowanie, ale z powodu trudnych warunków drogowych wpadł w poślizg, co spowodowało, że ostatecznie nie miał możliwości zatrzymania pojazdu przed sygnalizatorem,

b. mógł spowodować zagrożenie w bezpieczeństwie ruchu drogowego i doprowadzić do kolizji z innym prawidłowo jadącym pojazdem, podczas gdy w rzeczywistości do kolizji nie mogło dojść przede wszystkim ze względu na fakt, że w momencie zdarzenia nie było żadnego innego uczestnika ruchu drogowego.

Podnosząc powyższe zarzuty, na zasadzie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 437 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w całości i uniewinnienie od zarzucanego mu czynu.

#### **Sąd Okręgowy zważył co następuje:**

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Powszechnie przyjmuje się, że zarzut obrazy prawa materialnego może być skutecznie formułowany jedynie wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych. W sytuacji zatem jak w niniejszej sprawie, gdy autor apelacji zarzuca również błąd w ustaleniach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego – art.92§1 k.w. w zw. z art. 1k.w. nie może być skutecznie podnoszony.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest w ocenie sądu odwoławczego niezasadny. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wolny od wad. Nie naruszając również wskazywanego w apelacji przepisu art. 39§4 k.p.w. przeprowadzone dowody poddał ocenie respektującej wszystkie kryteria oceny dowodów wymienione w treści art.7 k.p.k., który mocą przepisu art.8 k.p.w. stosuje się również w postępowaniu wykroczeniowym. Dołączona do sprawy dokumentacja fotograficzna ( k. 5 ) w sposób nie budzący wątpliwości daje podstawy do stwierdzenia, że kierujący samochodem marki P. nr. rej. (...) wjechał na skrzyżowanie ulic (...) i (...) przy włączonym sygnalizatorze koloru czerwonego. W ocenie sądu odwoławczego fakt, iż obwiniony T. N. nie składał wyjaśnień nie miał znaczenia dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek zawarty w apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia przypisanego mu czynu.

Zaskarżony wyrok nie mógł jednak zostać utrzymany w mocy. Stwierdzić bowiem należy, że w sprawie wystąpiła ujemna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności. T. N. bowiem postawiono zarzut popełnienia wykroczenia z art. 92§1 k.w. w dniu 23 lutego 2013r. Przepis art. 45§1 k.w. stanowi, iż karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym czasie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. W dniu 23 lutego 2015r. zatem upłynął termin karalności zarzucanego obwinionemu T. N. czynu.

W tej sytuacji mając na uwadze przepis art. 5§1 pkt. 4 k.p.w. oraz dyspozycje przepisu art.437§2 k.p.k. zaskarżony wyrok należało uchylić a postępowanie umorzyć.

Mając na uwadze przepis art.118§2 k.p.w. kosztami postępowania w sprawie należało obciążyć Skarb Państwa.